

Christensen: Jeg maa i Anledning af den ærede sidste Talers Dtringer erklære, at jeg for min Part finder, at der er ikke Ridet, som kan tale for Lovudkastets tvende Paragrafers Dphøielse til Lov. Vel er det under Sagens første Behandling af flere Talere, ligesom ogsaa idag af tvende ærede Talere, fremhævet, at Anvendelsen af Celle-Systemet paa de Fanger, som have faaet deres Dom, førend det nævnte System tænktes anvendeliggjort, vilde krænke deres Ret; men jeg troer, at man maa kalde denne Betragtning ganske overflødig; thi, saafremt Systemet var stillet til at frembringe en bedre Erkjendelse og Anger over de begaaede Forbrydelser, og saafremt det bedst egnede sig til at fremkalde den Forbedring hos Fangerne, som Straffen jo tilsigter, hvorfor skulde det da ikke være hensigtsmæssigt at anvende det paa jo flere jo bedre? hvorfor skulde man da ikke lade det frembringe saa mange og glædelige Frugter som muligt? Fangerne ere vel tilbøjelige til at vælge det Behageligste og at foretrække dette for det Nyttigste; men da de ikke blot sidde i Fængsel i deres egen Interesse, men ogsaa i Samfundets, finder jeg mig opfordret til at fraraade at modsætte sig en Foranstaltning, der fremmer det Nyttige fremfor det Behagelige. Have vi Pligter imod Fangerne, hvis Dphøielse dog maaskee kan kaldes noget tvivlsom, da have vi endnu mere Pligter med Hensyn til Samfundet, og den Behandling bliver da den bedste, der, som antydet, kan bære de bedste Frugter baade for Fangerne og for Samfundet. Lovforslaget stiller sig derfor saaledes for mig, navnlig dets § 2, at jeg maa støtte det med min Stemme.

Müller: Hvad min ærede Nabo tilvenstre (Christensen) nu udtalte, troer jeg allerede har fundet sin Gjendrivelse i de Bemærkninger, som det ærede Mindretal, Rigsdagsmanden for Viborg Amts 5te Kreds (Klein), har fremsat. Da jeg første Gang i 1857 under Behandlingen af det Lovforslag, der senere er blevet til Lov under 30te November s. A., fremsatte den Grundsætning, som jeg nu atter har tilladt mig

at gjøre gjældende, med Hensyn til Fangernes Samtykke og den ikke tilbagevirkende Kraft af Loven, og ikke Andre udtalte sig derfor ved første Behandling, blev jeg noget bange for, at det var — ja, hvad skal jeg kalde det — et humanistisk Phantom, jeg havde faaet fat paa; men i saa Henseende er jeg tilfulde bleven beroliget, ikke blot fordi under anden Behandling flere have sluttet sig til mig og endogsaa stillede Forslag i den Retning, jeg havde antydet, men navnlig ogsaa, fordi jeg idag har fundet en saa varm og kraftig Understøttelse hos to meget ærede juridiske Medlemmer her i Salen. Jeg synes, at Fleertallet i Betænkningen har gjort sig noget skyldigt i Selvmødsigelse, idet det først hebdet paa den første Side, at Straffens Afsoning i Enkeltcelle er en Forbedring af Straffemaaden, men dernæst længere nebe paa samme Side, at der ikke heri ligger nogen Forandring af Straffen. Nu er det dog vist, at enhver Forbedring i et Forhold tillige er en Forandring, hvorimod det Omvendte, som Enhver veed, ikke altid er Tilfældet. Den ærede Ordfører meente, at Straffen i Enkeltcelle hverken er strengere eller mildere end den almindelige Straf. Denne besynderlige Mening er allerede bleven berørt; jeg veed ikke, hvorfra den ærede Ordfører har denne Visshed. Hvis det s. Ex. i Loven af 30te November 1857 var fastsat istedetfor, at de 6 Aar, som ere Maximum for Forbedringshuusstraffen, kunne converteres til 42 Maanedes, at de skulde ansættes til 40 Maanedes, 36 Maanedes eller 3 Aar, vilde saa den ærede Ordfører ogsaa for Alvor paastaae, at det ikke var rigtigt, at der var et Misforhold tilstede, at det ikke var rigtigt, at disse to Arter af Straf, eller at denne Straf, udholdt paa to forskjellige Maader, vare ikke det Samme, vare forskjellige fra hinanden?

Ret t e l s e.

Nr. 89: Den første Talers Navn er angivet
J. A. Hansen: læs: **S. S. Kayser:**